

Vastapainoa bileräpille – haastattelussa debyyttilevynsä julkaissut Antti Autio

LUETTAVAA Anna Brotkin 16.2.2017 15:37

Venla Helenius

JAA

Helsinkiläisen laulaja-lauluntekijä **Antti Aution** debyyttilevy *Minä tuon sateet* julkaistiin ystävänpäivänä. Levynteko alkoi jo vuonna 2014, jolloin Autio bändeineen oli vielä Johanna Kustannuksen tallissa. Nyt levyn julkaisi Rapu Records.

Juttelimme Antin kanssa levyn teemoista ja ystävänpäivän vastapainoksi myös surumielisyyden sävyistä.

Debyyttilevysi Minä tuon mukanani sateet on juuri julkaistu. Onneksi olkoon! Millainen prosessi levynteko oli?

”Levy alkoi valmistua viime kesänä. Biisejä oli paljon ja suurin haaste oli valita levyille tulevat kappaleet. Prosessi oli tavallaan pitkä ja vaiheikas, mutta erittäin opettavainen. Uskon, että jokaisen vaiheen kuulee lopputuloksessa ja juurikin pitkä jänneväli teki levystä sellaisen kuin se nyt on. Jos levy oltaisiin julkaistu silloin kun ajattelimme ensimmäinen kerran sen julkaistavan, siitä ei olisi tullut lainkaan näin hyvä.”

Levyttä on julkaistu kolme sinkkua: Merkit, Haikara sekä nimibiisi Minä tuon mukanani sateet. Niissä kaikissa kuuluu tietty surumielisyyttä ja kaiho, joka tuntuu virkistävältä vastapainolta vallalla olevalle bileräppi-aikakaudelle.

”Ajattelen kyllä, että tietynlainen vastaliike bileräpin aikakaudelle on alkanut, tai on jo alkanut. Koen, että musiikkimme on jonkinlainen vaihtoehto ”bileräpille” ja ainakin se on jotain ihan muuta. Sinänsä kyseenomaisessa genressä ei ole mielestäni mitään pahaa ja viime vuosina olen kuullut myös erinomaisia bileräp-biisejä, mutta mielestäni on huolestuttavaa, että jos musiikintekijät ajattelevat, että soidakseen esimerkiksi radiossa pitäisi tehdä bileräppiä. Lähtökohtamme on se, että teemme pelkästään omaa juttua ja koitamme olla liikaa miettimättä vallitsevia trendejä, sillä ne muuttuvat koko ajan.”

Allekirjoitatko ajatuksen, että Antti Autio on surumielistä musiikkia?

”Koen vapauttavana, jos esimerkiksi surua tai epäonnistumisia käsitellään musiikissa oivaltavalla ja tunnistettavalla tavalla. Toisaalta olen myös kuullut argumentteja, jossa todetaan, että miksi tuoda synkkään maailmaan lisää synkkyyttä? Mielestäni kyse on siitä, miten sitä käsitellään. Itse olen surua käsittelevien teosten kohdalla tuntenut oloni vähemmän yksinäiseksi. Ajattelen, että levyssä on monia eri tasoja ja että musiikissa sanoitukset soittavat kuulijassa niitä kohtia, mitkä ovat hänelle itselle ajankohtaisia. Mahdollinen surumielisyys tulee levyn temaattisesta pohjasta. Halusimme, että levyllä on selkeä mielenmaisema ja jonkinlainen narratiivi.”

Millaisten teemojen ympärille levy sitten rakentuu?

”Se on levy luopumisesta ja toivosta. Aluksi ollaan jonkinlaisen poikkeustilan keskellä, sitten poikkeustila jatkuu ja arkistuu, ja lopulta poikkeustila muuttuu luopumiseksi ja toivoksi, uudeksi aluksi.”

Kuinka omakohtaisia laulusi ovat?

”Olen kirjoittanut kappaleet aikana, jolloin muutin usein kaupungeista toiseen, ja elämät ja ihmiset jokaisessa paikassa muuttuivat mahdottomiksi yhdistää. Kirjoitustapani on välillä kirjoittaa ensin ja vasta sen jälkeen miettiä, mistä tämä asia kertoo. En osaa oikeastaan sanoa kuinka omakohtainen levy oikeastaan on. Sen perusteella tietää minusta aika vähän. Ajattelen aina, että ihmiset muuttuvat fiktioksi laulujen sisällä ja niille voi tapahtua siellä ihan mitä vain. Toisaalta ajattelen, että ohi itsensä ei voi kirjoittaa. Kyllä jokaisen laulun takana on jonkinlainen tarve saada jokin ääni kuuluviin.”

Musiikkisi herättää mielikuvia kuulaista syysaamuista ja karun kauniista luonnosta. Millaisissa maisemissa levyn biisit ovat syntyneet?

”Levyllä matkataan useassa eri miljöössä. Maisemina ovat olleet esimerkiksi erilaiset urbaanit miljööt, kaupunkien kadut, talot, kahvilat, puistot, satamat ja huoneet, joissa olen asunut. Myös erilaiset luontomaisemat, kuten järven ja meren jäät, sekä metsäreitit. Myös lapsuuteni erilaiset paikat ovat olleet vahvasti läsnä kappaleiden tapahtumapaikkoina.”

Olette soittaneet samalla kokoonpanolla vuodesta 2013. Miten kuvailisit bändinne meininkiä ja yhteistyötä?

”Teen kappaleiden sävellykset ja sanoitukset, ja sovitamme biisit yhdessä. Olen erittäin onnellinen, että olen löytänyt mielestäni oikeat ihmiset tekemään tätä. Se on erittäin arvokasta eikä lainkaan itsestään selvää. Myös jokaisen soittajan kädenjälki kuuluu levyssä vahvasti ja siksi ajattelen meitä myös yhtyeenä.”

Albumiformaatin kuolemasta puhutaan musiikkimaailmassa tasaisin väliajoin. Oliko sinulle itsestään selvää tehdä kokonainen albumi?

”Huomaan, että ajattelen kappaleitteni muodostavan jonkinlaisia kokonaisuuksia, joten albumikeskeinen ajattelutapa tuntuu mielekkäältä. Toisaalta ajattelen, että levyn kohdalla voi saada myös molemmat: onnistuneen kokonaisuuden sekä mahdollisuuden yksittäisen kappaleiden luokuttamiseen. Ehkä kokonaisuuksien kuuntelu voi tulla myös takaisin jonkinlaisena vastaliikkeenä nykyajan trendille.”

Musiikkisi on akustista folkia. Näkisitkö Antti Autiota elektronisena?

”Mulla ei kyllä ole mitään fiksaatiota akustisuuteen tai folkiin. Me tehtiin tämä oikeastaan siten, että kappaleiden tosiluonne tulisi esiin niillä elementeillä, mitkä meillä oli käsillä. Että ei stressattaisi liikaa jotain ajan mukaista tyyliä, jota pitäisi tehdä. Oma tämänhetkinen soitinvalintani, akustinen kitara toisaalta ohjaa tietenkin johonkin suuntaan, mutta ajattelen, että musiikissamme voi tulevaisuudessa tapahtua ihan mitä vain. Akustinen kitara tarttui käteen ihan sattumalta, varmaan kai siksi että lapsuuden kodissani oli sellainen. Olin soittanut kontrabassoa lapsena ja siitä siirtyminen toiseen kielisoittimeen tuntui jotenkin helpolta.”